

капитулира (след неуспешен опит за бягство) пред волята на властната си майка и не свързва съдбата си с Нейков, в онези времена ненадежден „писач в хумористически вестник“² (при това женен), Лора продължава да поддържа интимна връзка с него. Въпреки наложения ѝ брак с д-р Дренков и двете деца, които ражда... Важно обстоятелство в мемоарите на Яворовия предходник е, че той се разказва обезоръжен и едновременно изплашен от еманципираното поведение на любовницата си: „...сърд-
бовната среща ме стресна силно. Помислих за миг, че ми се налага от-
стъпление, бягство. Но Лора не се показва склонна да насърчи моята ми-
съл“³. Ето го недвусмислено експлицирано свободолюбието на Лора, не-
допускащо избраникът ѝ да дезертира в заслона на буржоазния канон от
бранните полета на любовта... След решението да скъса с Дренков пър-
вият ѝ емоционален прицел е Петър Нейков, но той отново се оказва
щастливо женен... След този потискащ почти колкото нежеланото брач-
но съжителство обрат на съдбата тя с трагична неистовост се устремява
към Яворов. Необикновената, романтичната, обожаваната жена всъщ-
ност е в мъчителна ситуация на невъзможния любовен избор. Тези, кои-
то обича, ѝ убягват, а опитите ѝ да се примири с възможностите за брак
с богати и политически активни мъже, които ѝ предлага животът, са неу-
спешни... (Уви, тази трагика се повтаря и в майчинството ѝ – да има дете,
което според майка си „мрази“ още от мига на зачеването му, а да не ѝ е
съдено да роди толкова искания „син“ от Яворов.) В разгара на екзистен-
циална криза на идентичността тя осъзнава, че мисията ѝ е – да бъде
Яворовата Вдъхновителка.

За мен е извън съмнение, че и битието на Лора е проникнато от теат-
рализация в смисъла на Михаил-Неделчевата позитивна употреба на по-
нятието спрямо трите социални роли на Яворов⁴. Всъщност Лора непре-
къснато е разигравала в живота си своеобразни театрални мизансцени.
Преоблича се карнавално като мъж цигулар, застива като силует на „сър-
перницата“ си Дора Кремен, за да узнае дали съпругът ѝ няма да я сбър-
ка с нея, престорва се на ирландка пред българи в Париж, които също
иска да изпита...

Атрибут на рискованата жизнетеатрална игра е и онзи револвер,
описан от приятелката на семейството, изпълнителката на главната роля
на Бистра в „Когато гръм удари, как ехото заглъхва“ – актрисата Елена

² Петър Нейков в младите си години е в бохемския кръг на първия „Българин“, публикува под псевдонимите *Diplomatus Magnus* и *Magnus*.

³ Нейков, П. Цит. съч., с. 105.

⁴ Неделчев, М. Проблемът за автобиографизма в творчеството на Яворов. – В: Яворов – раздвоеният и единният. Нови изследвания. С, 1980.